

IRÁK 1991

Třídní válka a její buržoazní usměrnění

Je to už čtvrt století, kdy 7. března 1991 začalo povstání iráckých proletářů proti válce a ukázalo proletariátu celého světa jedinou možnou cestu jak se jednou provždy zbavit válek. Na druhé straně společenské barikády, jako vždycky, jednaly všechny světové síly kapitálu jako jeden muž, aby zlikvidovaly autonomii naší třídy. Dnes, o dvacet pět let později, válka v tomto regionu zuří dál (v Iráku, Sýrii, Kurdistanu atd.) a všechny buržoazní a etatistické síly více či méně spojené v rozličné koalice (Turecko, Irán, monarchie Golského zálivu, USA, Rusko, Evropská Unie, Islámský stát, nacionalistické organizace atd.) se víc než kdy předtím mobilizují, aby rozdrtily naši třídu - buď přímo a velmi prozaicky pod deštěm bomb, nebo nepřímou tím, že její boj proti bídě a vykořisťování redukuje na x-tou reformu kapitalistických společenských vztahů.

Při příležitosti tohoto výročí znovu publikujeme dva texty, které bilancují mimořádný boj, který v Iráku vzplanul a ukončil tak takzvanou válku v Perském zálivu. Text „Deset dnů, které otřásly Irákem“ poprvé vyšel v roce 1991 a představoval jeden z prvních zdrojů informací v angličtině o povstání v jižním Iráku a v Kurdistanu. Později byl publikován v časopise dnes již neexistující skupiny *Wildcat*. Druhý text „Dodatečné poznámky o iráckém povstání v březnu 1991“ publikovaný Komunistickou internacionalistickou skupinou (IKS) se pokouší popsat poučení, které si lze z těchto bojů vzít. Mimochodem, pozornosti našich čtenářů doporučujeme i další texty, které IKS publikovala před, během a po válce v Perském zálivu – odkrývají celé bohatství třídního boje v této oblasti.

Rádi bychom zdůraznili především poučení vyvstávající z povstání v Sulajmániji. Tehdy, když se již povstání stalo faktem, šlo o to – stejně jako ve všech povstáních naší třídy během dějin – jak rozvinout revoluci do všech aspektů společenského života a jak se vy-

hnout tomu, aby byla sociální revoluce konfiskována tím, že se transformuje prostě v politickou „revoluci“, v pouhou výměnu vlády. Události v Iráku neukazují jen na reálnost rozporu kapitalismus versus komunismus, ale také odhalují jeho budoucnost. Všude sílí nelidskost kapitalismu. Jako alternativa ke skutečné krizi kapitalismu se všude nabízí válka. A všude se musí rozvinout a narýsovat komunistická reakce na permanentní diktaturu kapitalistických společenských vztahů.

Podtrhujeme, že boje v Iráku v roce 1991, jak na severu země, tak i na jihu, byly okamžitě všemi prostředky propagandy kapitalistického státu včetně sociální demokracie označeny za boje nacionalistické („kurdské“) a náboženské („šíitské“). Na tomto procesu popírání není nic nového. Mnoho bojů vykořisťovaných samozřejmě historicky bylo, je a bude snadno nálepkovatelných jako „boje za národní osvobození“ či boje „za reformy“ nikoli na základě živné půdy, z níž vyrůstají (boj proti bídě a vykořisťování, proti represii), ale spíše na základě kapacity některých buržoazních frakcí využívat je pro své vlastní cíle, ovládnout slabiny a nedostatky perspektivy těchto bojů, stejně jako jejich izolovanost, aby je zavedly zpět do rámce reformy výrobního způsobu a vykořisťování skrze jako v tomto případě, „osvobození lidu a národa“.

Včera v Iráku stejně jako dnes v aktuálním boji v Sýrii, chceme důrazně odsoudit modláře, kteří si pletou sociální revoluci, destrukci soukromého vlastnictví a ekonomiky, boj proti kapitalismu a státu (i na úrovni minorit či v zárodečném stádiu) na jedné straně s bandou sociálních demokratů, reformátorů tohoto starého světa, kteří natírají ohavné vykořisťování naší třídy na rudo (a černo) a kteří předstírají, že jednají jako revolucionáři, zatímco pouze vyprazdňují náš boj od jeho subverzivní substance, aby se ho tak mohli zmocnit.

Co se nás týče, pokračujeme v kritice bezpodmínečné podpory, kterou mezinárodní levice (včetně některých sektorů „anarchismu“, nemluvě o dalších levičáckých jako jsou třeba všechny kapličky marxismu-leninismu) poskytují skupinám, organizacím a strukturám, jež se nestydě a falešně prezentují jako antistátní a anti-kapitalistické. Musíme vyjádřit naše opovření nad všemi těmi šarlatány třídního boje a jejich nepočítanými podvody. Zároveň však adresujeme naši militantní solidaritu proletářům v boji proti proudu, speciálně v Rojavě, Kurdistanu a na Středním východě obecně stejně jako všude jinde na tomto světě založeném na vykořisťování. Přejeme si rozvíjet společně s nimi komunistickou kritiku, protože víme, že za sociologickými analýzami a politickými nálepkami, kterými naši nepřátelé katalogizují na naše boje, se vždycky skrývá a skrývá třídní boj, zhmotnění třídní války.

Deset dnů, které otřásly Irákem (Wildcat – 1991)

Válka v Zálivu neskončila vojenským vítězstvím Ameriky a spojenců. Ukončily ji masové dezerce tisíců iráckých vojáků. Odmítnutí bojovat za irácký stát na straně jeho armády složené z branců bylo tak naprosté, že navzdory všem předpovědím nebyl nepřátelskou palbou při konečné pozemní ofenzivě za opětovné obsazení Kuvajtu zabit ani jeden spojenecký voják. Totálnost této vzpoury je v moderních vojenských dějinách vskutku snad bezprecedentní.

Tito vzbouření vojáci ale neuprchli prostě jen zpátky do Iráku. Při svém návratu mnozí z nich obrátili své zbraně proti iráckému státu, čímž podnítili simultánní povstání jak v jižním Iráku, tak na severu v Kurdistánu. Pouze centrální oblast Iráku obklopující Bagdád zůstala v týdnech po skončení války pevně v rukou státu.

Západní média tato povstání od samého začátku hrubě dezinterpretovala. Povstání na jihu, které se soustředilo kolem Basry, se vyobrazovalo jako revolta šíitských muslimů, zatímco o povstání na severu se informovalo jako o výlučném povstání kurdských nacionalistů, které nepožadovalo skoro nic jiného než autonomní kurdskou oblast v rámci Iráku.

Pravda je však taková, že obě povstání jak na severu, tak na jihu Iráku byla povstáními proletářskými.

Basra je jednou z nejsvětějších oblastí na Středním východě. Do mešit nechodí v Basře téměř nikdo. Radikálními tradicemi této oblasti nejsou tradice islámského fundamentalismu, ale spíše arabského nacionalismu a stalinismu. Komunistická strana Iráku je jedinou buržoazní stranou, která má v této oblasti trochu významnější vliv. Města Basra, Nasírija a Hilah jsou již dlouho známa jako oblast komunistické strany a mají dlouhou historii otevřené rebelie jak proti náboženství, tak proti státu. „Irácká“ dělnická třída v tomto nestabilním regionu patřila vždy mezi ty nejproblémovější.

Na severu chovají k nacionalistickým stranám – KDP a PUK – a jejich pešmergám (gerilová hnutí) jen malé sympatie, protože jejich kompromisy s iráckým státem opakovaně selhaly. Obzvláště to platí v oblasti Sulajmáníje. Obyvatelé této oblasti jsou k nacionalistům obzvláště nepřátelští od masakru v Halabdže. Po chemickém útoku iráckého letectva na dezertéry a civilisty ve městě Halabdža, k němuž došlo roku 1988, pešmergy původně lidem zabránily v útěku a pak se pustily do drancování a znásilňování těch žen, které masakr přežily. Mnozí vesničané proto od té doby odmítají poskytovat nacionalistickým pešmergám jídlo nebo přístřeší. Na jihu jsou komunistická strana a její pešmergy lidovější.

Povstání na severu nebylo nacionalistické. V počátečních stádiích byli popravováni baasističtí činitelé a tajní policisté, ničily se policejní spisy a věznice byly vzaty útokem. Lidé byli otevřeně nepřátelští k buržoazní politice kurdských nacionalistů. V Sulajmáníji vyhnali z města nacionalistické pešmergy a exilovému vůdci Vlasteneckého svazu Kurdistánu (PUK) Džalalovi Talabánimu zabránili v návratu do jeho rodného města. Když přijel vůdce Kurdské demokratické strany (KDP) Masúd Barzání do Chamcharnal, který leží poblíž Sulajmáníje, byl napaden a dva z jeho tělesných strážců byli zabití. Když nacionalisté vysílali rozhlasem heslo: „Nyní je čas

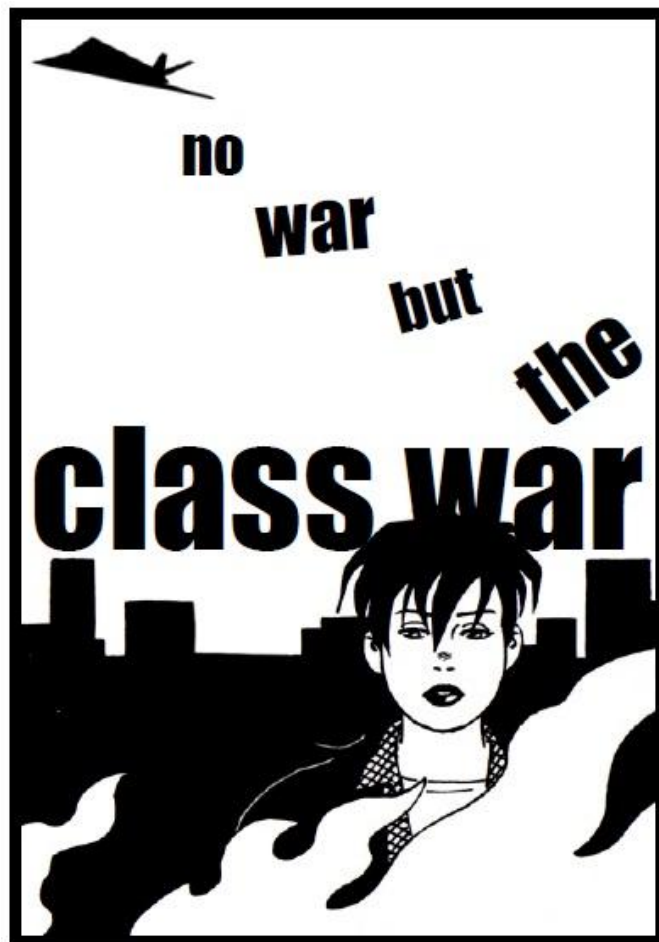
zabít baasisty!“, odpověděl lid Sulajmáníje heslem „Nyní je čas, aby nacionalisté kradli poršáky!“, čímž měl na mysli, že nacionalisty nezajímá nic jiného než drancování.

Důležitou úlohu sehrála v povstání revoluční skupina „Komunistická perspektiva“. Ve své publikaci „Proletariát“ obhajovala zakládání dělnických rad. To vyvolalo mezi nacionalisty, ale i v komunistické straně a jejími odštěpkami strach a vztek.

Tváří v tvář těmto proletářským povstáním musely nejrůznější buržoazní zájmy v této oblasti odložit své nepřátelství a sjednotit se za účelem jejich potlačení. Je dobře známo, že západ v čele s USA dlouho podporoval brutální režim Saddáma Husajna. Podporoval jej i ve válce proti Íránu.

Vládnoucí třída západu, která podporovala Saddáma, si rovněž uvědomovala, že Strana Baas – masová fašistická strana – je v Iráku jedinou schopnou a dostatečně nemilosrdnou silou, která dokáže provádět represe proti proletariátu produkujícímu ropu.

Saddámovou konečnou strategií pro udržení sociálního smíru v Iráku však byla permanentní válka a militarizace společnosti. Tato strategie ale mohla vést jedině k dalšímu ruinování ekonomiky a k intenzifikaci třídních antagonismů. Na jaře roku 1990 začala tato kontradikce bít do očí. Irácká ekonomika byla po osmi

letech války s Íránem otřesená. Produkce ropy – hlavní zdroj tvrdé měny – byla omezená a ceny ropy byly poměrně nízké. Jedinou možností, jak vynahradit válečné sliby o prosperitě v míru, bylo buď zvýšení cen ropy, nebo další válka. První možnost blokoval Kuvajt spolu se Saúdskou Arábií. Saddám se tuto bezvýhodnou situaci pokusil vyřešit odvážným skokem, kdy anektoval Kuvajt a jeho bohatá ropná pole.

Tím poskytnul Americe příležitost potvrdit její politickou hegemonii nejen na Středním východě, ale i na celém světě. V naději, že vymýtí strašidlo Vietnamu, se Bushův režim připravoval na totální válku. Bushova administrativa doufala v rychlé a rozhodné vítězství, které vyžene Irák z Kuvajtu, ale zároveň nechá irácký režim netknutý. Aby však mohl mobilizovat domácí frontu pro válku, musel Bush přirovnávat Saddáma k Hitlerovi – a tak se veřejně stále více zavazoval, že iráckého vůdce svrhne.

Kvůli tomuto závazku se nyní americká vláda snažila ušetřit Straně Baas takovou vojenskou porážku, která by ji donutila nahradit Saddáma někým jiným. Když se v březnu blížila pozemní válka, Bushův režim vskutku vyzval vládnoucí kruhy v Iráku, aby nahradily Saddáma Husajna. Masové dezertéry iráckých branců a následná povstání v Iráku však americkou vládu připravila o takto pohodlné vítězství. Místo toho stála před vyhlídkou povstání měničích se v úplnou proletářskou revoluci, a to se všemi strašlivými důsledky, které by měla pro akumulaci kapitálu na Středním východě.

Tím posledním, co americká vláda chtěla, bylo nechat se zatáhnout do zdoluhavé vojenské okupace Iráku, která by tato povstání potlačila. Podpořit stávající stát bylo daleko efektivnější. Nebyl ale čas trvat na odstranění Saddáma Husajna. Americká vláda si ztěžila mohla dovolit rozvrat, který by to způsobilo. Proto téměř přes noc Bushovo nepřátelství k bagdádskému režimovi vprchal. Oba soupeřící režimci uzavřeli partnerství.

Jeich prvním úkolem bylo rozdrtit povstání na jihu, které posilovaly obrovské kolony dezertérů proudících z Kuvajtu na sever. Byť tyto prchající iráckí branci nepředstavovali pro spojenecké vojáky – nebo pro cíl, kterým bylo „osvobození“ Kuvajtu – žádnou vojenskou hrozbu, válka se pro ně protáhla, protože RAF a USAF na ně cestou do Basry podnikaly kobercové nálety. Tento chladnokrevný masakr nesloužil žádnému jinému účelu než záchraně iráckého státu před vzbouřenými ozbrojenými dezertéry.

Po tomto masakru se spojenecké pozemní síly – poté, co se přehnal jižním Irákem, aby obklíčily Kuvajt – zastavily před Basrou, a poskytly tak volné pole Republikánským gardám – elitním jednotkám loajálním iráckému režimu – aby mohly rozdrtit povstalec. Na všechny nabídky, že spojenci ušetří Republikánským gardám rozhodnou porážku nebo že budou postupovat na Bagdád, aby svrhli Saddáma, se rychle zapomělo. Při jednáních o zastavení palby trvaly spojenecké síly na tom, že všechny irácké letouny musí zůstat na letištích, ale pro „administrativní účely“ umožnily používání vrtulníků nezbytných k boji s povstanci. Tento „ústupek“ se ukázal jako důležitý, jakmile bylo povstání na jihu potlačeno a pozornost iráckého státu se obrátila k postupujícímu povstání na severu.

Zatímco povstání v oblasti Basry bylo rozdrčeno téměř ve svém počátku, severní povstání mělo více času na vývoj. Začalo v Ranijáhu a rozšířilo se do Sulajmánije a Kutu a na svém vrcholu hrozilo rozšířením za hranice Kurdistánu až do hlavního města. Původní cíl povstání byl vyjádřen v hesle „Nový rok oslavíme

s Araby v Bagdádu!“ Za porážku této rebelie mohli stejnou měrou kurdští nacionalisté, západní mocnosti i irácký stát.

Tak jako všechna nacionalistická hnutí, brání i kurdští nacionalisté zájmy majetných tříd proti dělnické třídě. Většina vůdců kurdských nacionalistů pochází z velmi bohatých rodin. Například Talabání pochází z dynastie, kterou nastolili Britové, a jeho rodiče vlastní luxusní hotely v Anglii. KDP založili bohatí exulanti, které z Kurdistánu vyhnalo masové povstání dělnické třídy v roce 1958, kdy byly oběšeny stovky pozemkových vlastníků a kapitalistů. V důsledku těchto znepokojivých událostí buržujové v exilu na svém zasedání v irácké Razéji zorganizovaly eskadry smrti, které měly zabít militantní třídní bojovníky v iráckém Kurdistánu. Později prováděly rasistické vraždy Arabů. Během irácko-iránské války se k nacionalistům přidalo jen velmi málo dezertérů a PUK dostal od iráckého státu amnestii výměnou za represe proti dezertérům.

Tito kurdští nacionalisté si tak stejně jako mezinárodní buržoazie uvědomovali důležitost silného iráckého státu, který by proti militantní dělnické třídě udržel akumulaci kapitálu. Uvědomovali si ji natolik, že málem požadovali, aby byl iráckému Kurdistánu udělen status autonomní oblasti v rámci jednotného Iráku.

Při povstání se činili, seč mohli, aby ubránili irácký stát. Aktivně intervenovali, aby zabránili ničení policejních spisů a státního majetku, včetně vojenských základen. Nacionalisté zabránili arabským dezertérům, aby se připojili ke „kurdskému“ povstání, odzbrojili je a poslali je zpátky do Bagdádu, kde je čekalo zatýkání. Dělal maximum, aby se povstání nerozšířilo za „hranice“ Kurdistánu, v čemž právě spočívala jeho jediná naděje na úspěch. Když irácký stát začal svoji pozornost obracet k povstání v Kurdistánu, rozhlasová vysílání kurdských nacionalistů nepodněcovala k odporu a ani jej nekoordinovala. Místo toho zveličovala hrozbu představovanou demoralizovanými iráckými jednotkami stále loajálními vládě a radila lidem, ať uprchnou do hor – což nakonec učinili. Nic z toho není žádným překvapením, jestliže se podíváme na historii nacionalistů.

Ačkoli vůči kurdským nacionalistům panovalo, jak jsme již viděli, velké nepřátelství, dokázali díky své organizovanosti a velkým materiálním zdrojům získat kontrolu a zastavit povstání v Kurdistánu. Protože je západ již dlouho podporoval – KDP podporovaly USA a PUK Británie – byly to právě kurdské nacionalistické strany, kdo dokázal získat kontrolu nad zásobováním potravinami a informacemi. A to rozhodlo, jelikož po letech deprivace, ještě zhoršované válkou, bylo získání potravin prvořadou starostí. Řada jedinců se povětšinou spokojila s rabováním potravin, aniž by udržovali revoluční organizaci a rozvíjeli povstání. Tato slabina umožnila nacionalistickým organizacím vstoupit na scénu se svými hojnými zásobami potravin a dobře etablovanými rozhlasovými stanicemi.

Válku v Zálivu ukončilo odmítnutí irácké dělnické třídy bojovat a následná povstání v Iráku. Tyto proletářské akce ale byly rozdrčeny spojeným úsilím nejrůznějších mezinárodních a národních buržoazních sil. Nacionalismus opět posloužil jako kámen úrazu proletářského povstání. Je sice důležité zdůrazňovat, že politice na Středním východě nedomnuje islámský fundamentalismus a arabský nacionalismus, jak se obvykle tvrdí v buržoazním tisku, a že tato stojí na třídním konfliktu, ale zároveň je třeba konstatovat, že bezprostřední vyhlídky na vývoj boje dělnické třídy v Iráku jsou nyní pochmurné.

Nejenže válka vyústila v porážku irácké dělnické třídy, odhalila rovněž stav porážky dělnické třídy v USA a v menší míře i v Evropě. Západní protiválečné hnutí se nikdy nevyvinulo v masovou dělnickou opozici proti válce. Dominovala mu pacifistická orientace, která se „stavěla proti“ válce na základě alternativních národních zájmů: „Mír je vlastenecký.“ Vyjadřovalo sice svoji averzi k holocaustu prováděnému spojenci, ale zároveň nechťelo dělat nic, co by jej mohlo zastavit a co by mohlo hnutí dostat do konfrontace se státem. Místo toho se soustředilo na neplodný symbolický protest, který prostě jen pěstoval pocit bezmoci tváří in tvář válečné mašinérii státu.

Dezinterpretace v západních médiích pokračovala i po porážce povstání. Proletariát byl prezentován jako bezmocné oběti, zralé pro povýšeneckou pomoc charit a vděčné za spektakly popových hvězd jitrčících staré vzpomínky na Live Aid. Trička s nápisem „Nechej to být... Kurdistaně“ byla zřejmou odpovědí těm, kdo si pamatovali na povstání. Povstání bylo sice poraženo, ale my nepřipustíme, aby se jeho cíle a podoba jen tak překrucovaly – proto vzniknul tento text.

Nerozpozná-li dělnická třída, že její vlastní třídní zájmy jsou odlišné od „národních zájmů“, a nesabotuje-li válečné úsilí, slouží to jediné k prohlubování rozdělení naší mezinárodní třídy podle národních linií. Naši vládcí si nyní budou moci mnohem více věřit, že kdekoli ve světě mohou vést vražedné války, aniž by se setkali s opozicí – toto sebevědomí postrádali od doby, kdy dělnická třída ukončila vietnamskou válku vzpourami, dezercemi, stávkami a nepokoji.

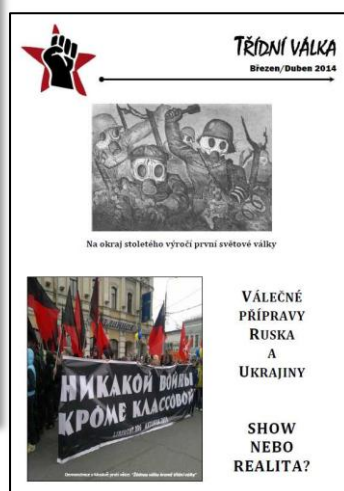
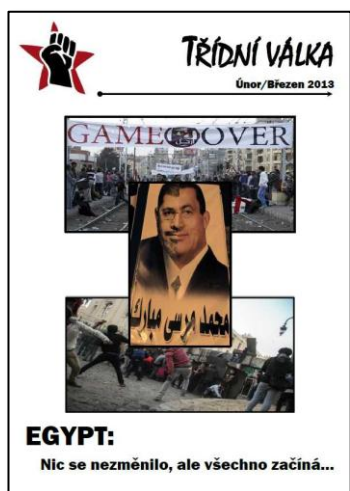
Opozice proti válce v Iráku

Třídní boj má v Iráku dlouhou tradici, zejména od revoluce v roce 1958. Vzhledem k Saddámově strategii permanentní války, kterou chtěl udržet sociální smír, tento boj často nabíral formu masových dezercí z armády. Během irácko-iránské války z armády zběhly desetitisíce vojáků. Tím se vzdouvala masová opozice dělnické třídy proti válce. Vzhledem k nespolehlivosti armády bylo pro irácký stát potlačování takových rebelií dělnické třídy stále obtížnější. Z tohoto důvodu použil Saddám Husajn v roce 1988 proti městu Halabdža chemické zbraně.

Po invazi do Kuvajtu došlo k mnoha demonstracím proti jeho další okupaci. Dokonce i vládnoucí Strana Baas byla nucena organizovat takové demonstrace pod heslem „Ne Kuvajtu: Chceme jen Saddáma a Irák!“, aby odvrátila protiválečné nálady. Vzhledem k drastickému růstu cen základních životních prostředků – jen ceny potravin vzrostly na dvacetinásobek ve srovnání s jejich výškou před invazí – nepanovalo žádné nadšení z války. Běžným postojem v celém Iráku byl defetismus.

Navzdory zvýšení žoldu o 200 procent byly dezerce z armády běžné. Jen ve městě Sulajmánija bylo podle odhadů 30 tisíc dezertérů. V Kutu jich bylo 20 tisíc. Dezerce byly tak zdrcující, že pro vojáky bylo poměrně snadné dostat se z armády pomocí úplatků, které dávali svým důstojníkům. Tito branci z dělnické třídy ale jen nedezertovali... rovněž se organizovali. V Kutu jich pochodovaly tisíce k místní policejní stanici a donutili policii, aby se vzdala obtěžování dezertérů.

Dva dny po začátku války vypukly protiválečné nepokoje v Ranijáhu a později v Sulajmániji. ★

Stahujte naše materiály ve formátu PDF na: autistici.org/tridnivalka

Dodatečné poznámky o iráckém povstání v březnu 1991

(Internacionalistická komunistická skupina – 1996)

Několik poznámek o šórách: sdružování proletářů a jejich kooptace buržoazií

Šóry v Iráku jsou stejně jako všechny typy elementárního přeskupování proletariátu nutnou formou procesu centralizace proletářských sil. Trpí všemi rozpory, které v sobě naše třída obsahuje jakožto třída a jakožto síla antagonistická ke kapitálu a přesto ideologicky ovládaná buržoazií. Vezměme si například sověty v Rusku. V letech 1905 i 1917 představovaly struktury proletářského boje, které sice přispívaly k povstání, ale ani v roce 1905, ani o dvanáct let později se nerozešly s terénem buržoazního demokratického socialismu a nestaly se nezávislými na politických organizacích, které je vedly. Díky tomu byly nakonec zcela kooptovány kapitalistickou a demokratickou organizací státu ovládanou leninismem a postleninismem. Apologeti sovětů vždy jako kouzlem zapomínají, že každou rovinu Stalinovy politiky schválil a prováděl sjezd sovětů. Totéž se stalo v letech 1918 až 1921 v Německu s dělnickými radami. Poté, co fakticky vznikly jako struktury boje mimo odbory a proti nim, skončily rady pod stejným panstvím buržoazní demokracie, zosobňovaly je nejrůznější sociálně demokratické síly a transformovaly se ve struktury organizující buržoazní stát proti proletariátu.

Stejně tak i v Iráku (přesně jako v letech 1979-1982 v Íránu) šóry vzešlé z plamenů boje obsahovaly nesmírné rozpory, definovaly se v nich třídní protiklady mezi revolucí a kontrarevolucí. Proto jsme se v tomto procesu narozdíl od radovců a sovětistů, kteří šóry nekriticky obhajují, snažili uchopit silné i slabé stránky proletariátu a podporovat revoluční pól a otevřeně usilovat o jeho prosazení.

Jak můžeme vidět z jejich hesel a praporů, v šórách se soustředil stejný typ předností i slabin jako v radách, sovětech a dalších proletářských organizacích charakteristických pro chvíle povstání. Po boku demokratických, nacionalistických a dokonce i otevřeně konzervativních požadavků figurovala hesla vyjadřující bojovnost, sílu a třídní odhodlání bojujících dělníků.

Šóry se strukturovaly v rámci boje a za účelem boje. To nicméně neznamená, že se objevily spontánně, jak vždy tvrdí stoupenci spontaneismu a radovectví. Živelná dějinná nutnost se – jako v případě ruských sovětů nebo rad v jiných zemích – vždy konkretizovala v reálných mužích a ženách z masa a krve, kteří tyto struktury vědomě a záměrně organizovali. Jak později ukážeme, vzniku šór předcházela „svaz“ či výbor zformovaný povstaleckou menšinou, která se zorganizovala, aby se připravila na povstání.

Prvky revolučního spiklenectví a povstání v Sulajmániji

Zatímco se proletáři v různých okresech Sulajmánije připravovali a ozbrojovali, spolek militantů, kteří se ještě před začátkem otevřeného boje seskupili ve „Svazu za povstaleckou vzpouru“, volal po vytváření šór na sídlištích a v továrnách. Ustaven se tak skutečný povstalecký výbor, díky němuž bylo možno přijmout jednotné rozhodnutí o rozpoutání povstání v přesně stanovený moment. Výbor sestával ze sbírky stávajících politických organizací i z nezávislých militantů. Naplánoval, že povstání propukne zároveň

v 53 nervových centrech města (klíčové křižovatky, budovy a ústřední místa sídlišť), která se následně stala základnami šór. V té době se nacionalisté jako takový výboru neúčastnili a nepředváděli se v žádném z center povstaleckých sídlišť.

Ozbrojená a organizovaná byla jen menšina proletářů a proto výbor vydal řadu výzev a direktiv, aby se lidé zmocňovali zbraní všude, kde jsou k mání. Ve stejné době se spolek revolučních organizací chopil nezbytné úlohy ozbrojit se a ozbrojit proletariát. „Komunistická perspektiva“ si například dala za úkol distribuovat na klíčových bodech granáty, střelné zbraně a munici a také vyzbrojit některé členy výboru. Jiné skupiny jako třeba „Skupina komunistické akce“ (SKA), která se účastnila výboru, ale i různých místních struktur a šór, si vytkla za úkol vyvlastnit domy a zbrojnice klanových náčelníků a zmocnit se tak zbraní, kterými vyzbrojí proletariát. Bez těchto předběžných spikleneckých činů organizovaného předvoje by v březnu 1991 nebylo možné vyhrát povstaleckou bitvu v Sulajmániji.

Jeden soudruh nám řekl toto:

„Proletariát zoufale potřeboval zbraně, ale vyzbrojovaly jej a pro povstání se rozhodly pouze komunistické, marxistické síly. Nacionalisté se povstání neúčastnili. Co se nás týče, organizovali jsme se do skupin, které útočily na domy klanových náčelníků. Obecně vzato měl každý oddíl jen jednu bazuku a pár lehkých zbraní. Útok začal bazukou a pak jsme se snažili co nejrychleji se zmocnit zásob zbraní. Už dlouho předem jsme si sestavovali seznam, a proto jsme věděli, kde máme zbraně hledat. Dalším důležitým aspektem příprav prováděných revolučními skupinami bylo sestavení několika polních „nemocnic“, které budou během povstání pečovat o raněné.“

Navzdory všemu zůstaly organizace a vyzbrojení nedostatečnými, za což v jistých případech zaplatil proletariát mrtvými a raněnými a částečnými porážkami.

Další soudruh nám sdělil svoji verzi:

„Že se připravuje nějaká povstalecká akce, jsem zjistil teprve dva dny předem, když mi jeden soudruh revolucionář dal různé přesné pokyny. Musel jsem mezi sedmou a osmou ráno přijít na určité místo, co nejlépe ozbrojen. Když jsem dorazil na sraz, bylo nás tam jen sedm. V tu chvíli jsem si řekl, že nemůžeme zvládnout. Později jsem se doslechl, že i většina výboru zahájila povstání s tím, že nemůže skončit triumfem, ale že i tak bude důležitým krokem vpřed v boji a autonomii proletariátu. Za chvíli se objevili dva soudruzi z „Rawti“ („Komunistická perspektiva“) a vyzvali nás, ať se shromáždíme k povstání. Rozdali pár granátů. Společně jsme pak procházeli přilehlými ulicemi a vyzývali k boji a najednou jsme dali dohromady nějakých 50 nebo 60 lidí. Tehdy dorazili dva dobře vyzbrojení pešmergové.¹ Povstalci na ně apelovali a křičeli, ať se

¹ Jak jsme již objasnili při jiných příležitostech, „pešmerga“ znamená bojovník, gerila. Zde se očividně jedná o dva proletáře naverbované k nacionalistickým silám, kteří stejně jako velká

přidají k našemu hnutí, ale nepřidali se. Přestože jsme byli malá skupina a z hlediska výzbroje jsme na tom byli o mnoho hůře, zaútočili jsme na místní kasárna. Byly ale dobře chráněny. Utíkali jsme, byli jsme odrazeni a pak pronásledováni. Náš soudruh Bakery Kassab, militant z Komunistické perspektivy, během tohoto útoku padnul. Naprosto chaoticky jsme se rozptýlili a utíkali, co nám síly stačily. Lépe vyzbrojený nepřítel nás honil a obklíčoval, dokud jsme se nedostali na hlavní ulici. Tam nás ale čekalo velké překvapení: povstání si udrželo půdu pod nohama, takže teď ustupovali baasisté.“

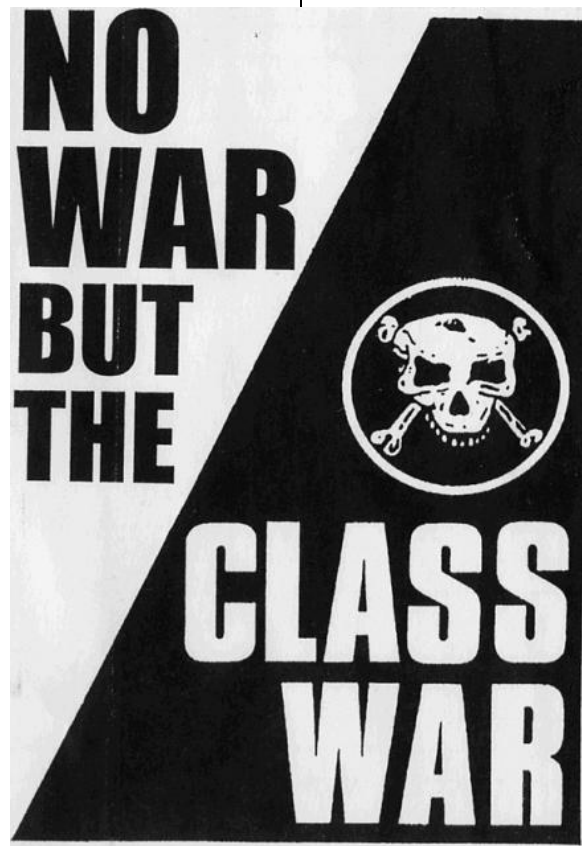
Tyto skutečnosti spolu s mnoha dalšími, o nichž různí soudruzi a bojové organizace podali zprávu, nám dovolují tvrdit, že navzdory existenci povstaleckého výboru – původně hnací síly, která stála za strukturami šór a pak je centralizovala – zůstala opravdová centralizace velmi relativní. Povstání mělo své nesmírně chaotické stránky a řada proletářských bojovníků vyšla do ulic s čímkoli, co měli zrovna po ruce, a jejich centralizační struktura sestávala z toho, nač „spontánně“ narazili na ulici. Kromě toho, že jim kamarád řekl, aby přišli na to a to místo, neměli žádné instrukce. Oddíly ozbrojených proletářů se velmi rychle zformovaly, provedly nějakou akci a pak se zase rozpustily. Soudruzi ze stejné strany barikády, kteří se předtím neznali, si často vytvořili velice silné vztahy a po povstání pak přešli do struktury nějaké politické organizace. A právě existence všech těch nesourodých akčních skupin účastníků se různých akcí brání celkovému porozumění tomuto hnutí: nenajdete ani dva protagonisty, kteří by zažili tutéž situaci a co hůře, kteří by ji politicky vnímali stejným způsobem. A tak například určité verze kladou velký důraz na operační autonomii malých skupinek centralizovaných různými bojovými strukturami (Komunistická perspektiva, SKA...) jakožto na rozhodující prvek povstání a jiné zase trvají spíše na síle asi 30 000 proletářů (z nichž jen hrstka měla nějakou zbraň), kteří odpověděli na výzvu šór a shromáždili se v jejich „ústředí“, ve škole Awat. Podle těch druhých sehrálo shromáždění rozhodující úlohu při dynamizaci celého procesu, protože odtud proletáři odcházeli vítězně vybojovat důležité bitvy. Pro představu o uvědomění, které pohánělo tyto proletáře (stejnou měrou z hlediska jejich silných i slabých stránek), přinášíme pár hesel, která na shromážděních převažovala:

„Třídní uvědomění je zbraní svobody!“
 „Tady je naše ústředí – v členské základně dělnických rad!“
 „Nechť se šóry stanou vaší základnou pro dlouhodobý boj!“
 „Vytvářejte si vlastní rady!“
 „Přineste vyvlastněné potraviny a zboží, my je tady rozdáme!“
 „Vykořisťovaní lidé, revolucionáři, prolijme svoji krev za úspěch revoluce! Pokračujeme! Nepromarněme příležitost!“

většina pešmergů využili dezorganizace baasistů, aby sešli z blízkých hor, kde přebývali, a navštívili své rodiny.

Navzdory rozporům, povstání pokračovalo a prosadilo se. Represivní síly utrpěly v několika konfrontacích četné ztráty. Často byly likvidovány ve svých vlastních domovech. Nepřítel se ve snaze zachránit si kůži soustředil v proslulém „červeném domě“ a přilehlých kasárnách a právě tam zuřila velká bitva, v níž měly obě strany silné ztráty. Povstalci útočili bez jednotného plánu, stříleli všemi směry a zranili nebo zabilo mnoho bojovníků z vlastních (našich!) řad.

Bezpečnostní síly si dobře uvědomovaly, že kapitulace by znamenala smrt. Rovněž hrály o všechno, jelikož si dokonale uvědomovaly, že ačkoli jsou až po zuby ozbrojené, jejich úkol bude nesnadný. Až do poslední chvíle udržovaly neustálou komunikaci s Bagdádem, jenž jim sliboval okamžitý příjezd posil. Využívajíc strašlivého nedostatku zbraní na straně povstaleckého proletariátu, vojáci házeli své palné zbraně z oken červeného domu. Stovky a stovky proletářů se vrhaly vpřed, aby se jich zmocnily a tak ze sebe dělaly snadné terče pro střely dobře vyzbrojených a dobře rozmístěných jednotek. Tím se ještě více zvýšil počet obětí na straně povstání.²

Vztek a odhodlání proletariátu však byly tak velké, že nakonec odpor zlomily a zmocnily se celého města. Krok za krokem byl dobyt „červený dům“, všechna kasárna a domy ve vojenské čtvrti. Na fasádách budov zbyly škrábance a díry po kulkách, které jsou svědectvím třídní války. Vojáci, co přežili útok, byli po jednom vyváděni ven a souzeni. Dnes někteří soudruzi odhadují počet zastřelených vojáků na 600, jiní říkají 2000, ale ti bezpochyby počítají i popravy, k nimž během oněch dní došlo po celém městě.

Je třeba pochopit, že právě v těchto chvílích, kdy proletáři provádějí exemplární činy, rozehrává se v srdci dané akce boj o autonomii hnutí. Přestože se nacionalisté celou dobu do procesu povstání organizovaně nezapojovali, povstalci se bez nich v podstatě nedokázali obejít, tím méně se s nimi otevřeně konfrontovat, jak

požadovalo jádro revolučních internacionalistů z této oblasti. A tak skutečnost, že jistí proletářští bojovníci šli do hor, aby se poradili se šéfy Vlastenecké unie Kurdistánu (VUK), co mají dělat se zajatými vojáky a mučiteli, jasně odráží a vyjadřuje rozporuplnost hnutí a kolísavost šór. Noširwan, vojenský velitel VUK, trval na tom, že nepřátelé by neměli být popraveni, přičemž argumentoval tím, že „později nám mohou být užiteční“ (!?!). Následně došlo k podobným událostem ilustrujícím rozpolcenost některých šór. Nedostatek sebedůvěry přiměl proletariát, aby žádal své nejhorší nepřátele, ať rozhodují a řídí operace. Několik složek proletariátu, jež si neuvědomovaly svoji vlastní sílu, vzhlíželo k oficiální opozici, protože jim připadala seriózní a efektivní. Jiní členové šór zase přijali přesně opačný postoj: chtěli vojáky pozabíjet a pak jejich

² Opět využíváme příležitosti a pliveme do tváře všem antiteroristům a „antisubstitucionistům“, kteří jsou proti předběžnému ozbrojování a nezbytným tajným přípravám na povstání. Právě na ně totiž padá vina za podobné masakry v našich řadách. Čím menší palebnou sílu povstání má a čím méně centralizovaný je jeho kurs, tím více mrtvých, raněných a zmrzačených je v jeho řadách.

těla vláčet ulicemi, aby všichni poznali, „jaké mučení jsou tyto krvežíznivé stvůry schopné páchat na proletářích.“ Nakonec se – až na určité mučitele proslulé svojí krutostí, které povstalci roztrhali na kusy – prosadila čistá a prostá likvidace, avšak nikoli bez problémů a bouřlivých diskusí na téma, kdo si zasluhuje zemřít. Stejně jako v řadě ostatních kurdských měst žily baasistické represivní síly soustředěny do vlastních čtvrtí – tam mučily, zabíjely... a jen o pár metrů dál spaly, jedly a žily rodiny mučitelů. Všichni je tolik nenáviděli, že nemohly žít jinde. Nadto se většina rodin mučitelů (zejména ženy) účastnila mučení. Rozmístění budov (centrální blok, výslechové místnosti, rodinné domy, mučírny) bylo takové, že si lze jen obtížně představit, že by tam někdo mohl žít, aniž by se tím či oním způsobem nepodílel na mučení a vraždění vězňů. Když se proletáři těchto míst zmocnili, neztráceli čas diskusemi a soudy. Třídní nenávist byla tak silná, že některé skupiny popravovaly každého, koho uvnitř našly, a jejich jediným kritériem byly fyzické překážky, které jim stály v cestě. Ve většině případů se ale uplatňovalo třídnější kritérium. Takže v Sulajmániji byly ušetřeny ženy a děti, které se neúčastnily mučení a poprav vězňů. Směly opustit budovu ještě před hromadnou popravou vojenských mučitelů a jejich rodinných spolupachatelů.

Povstání se šířilo jakoby někdo zapálil doutnák a podobné vzpoury, které vypukly i v dalších městech, byly stejně úspěšné. V Irbilu vzniklo 42 šór a po pouhých třech hodinách bojů se ozbrojení proletáři stali pány situace. Pak přišel Kalár, Koja, Šaklawa, Akra, Duhok, Zakho... Kasárna v blízkosti měst obklíčili dezertéři a další ozbrojení proletáři – stejně jako obrovská vojenská zařízení v Sulajmániji, strategickém centru celého regionu. Centrálním silám se podařilo zachránit pár armádních důstojníků, které evakovaly ve vrtulnících. Zbytek – masa vojáků – kapituloval bez boje a většina přešla na stranu povstání.

Meze aktivity proletariátu a kontrarevoluční činnost nacionalistů

Byla-li míra uvědomění, organizovanosti a centralizovanosti proletariátu dostatečná k triumfu povstání, bylo vše jinak, když přišlo na uchopení podstaty revoluce, na to jak organizovat každodenní život a diktátorsky se prosadit proti kapitálu na místech, kde zvíťazil. Tak jako v jiných dějinných situacích, v nichž se proletariát neustavil dostatečně jako strana a málo se centralizoval v komunistickém směru, i v Kurdistánu se chopily vedení akce buržoazní síly, které zlikvidovaly autonomii proletariátu a nakonec mu vyvlastnily revoluci, aby ji změnil v buržoazní „revoluci“ (výlučně politickou „revoluci“) či spíše vantirevoluci, v kosmetickou úpravu fasády státu, ve výměnu vládnoucích frakcí, a zachovaly tak podstatu systému vykořisťování.

Nacionalisté se začali přímých akcí aktivně účastnit – a to s efektní přítomností na ulicích – teprve dva nebo tři dny po vítězství povstání. Prvně vybrali peníze z bank a zmocnili se vojenských vozidel, obsadili budovy a další majetky opuštěné vládou, které původně dobyli proletáři, ale pak je rovněž opustili.³ Toto opuštění budov, těžkých děl, vozidel... ukazuje, že ačkoli byl schopen bojovat proti nepříteli, proletariát stále neměl sílu bojovat sám za sebe, chopit se vedení revoluce, kterou započal. Jinak řečeno, naše třída vyjádřila své pojetí revoluce: čistě negativní negaci dnešního světa, jednoduché odmítnutí, prostou negaci bez vědomí, že revoluční negace tohoto světa obsahuje pozitivní negaci. Proletariát má sílu vyvlastňovat, ale už nemá sílu přivlastnit si to, co vyvlastnil, ani to

revolučně transformovat v souladu se svými univerzálními revolučními cíli. Stejně jako v Rusku roku 1917 je politikářství panující ideologií i mezi těmi nejoddanějšími proletáři. Vědí, co mají dělat proti baasistům, ale když jde o sociální konfrontaci s kapitálem, jsou ztraceni. Toto obecné omezení plyne ze zmatku (v naší třídě rozšířeného), jenž systematicky spojuje stát s baasisty a boj proti kapitálu s bojem proti vládě. Právě tuto všeobecnou zmatenost, na jejíž likvidaci neměly komunistické a internacionalistické frakce sílu, udržovali a rozvíjeli nacionalisté. Ještě dnes je pro ně velmi užitečná.

Jakmile nacionalisté obsadili nervová centra města a získali kontrolu nad těžkým dělostřelectvem a vojenskými vozidly, zbytek byl již jen otázkou času. Během několika málo dní (od 7. do 20. března) nacionalisté, kteří se až do té doby téměř ničeho neúčastnili a „nenásledovali“ masy, postupně získali kontrolu nad situací. Revoluční uskupení a neaktivnější proletáři nedokázali vydat a sami začít naplňovat jasné vojenské direktivy. Nevěděli co dělat s kasárnami, tanky a vojenskými vozidly. Vyzbrojili se municí a lehkými zbraněmi a přinejlepším podpalovali vozidla, aby se jich nacionalisté nemohli zmocnit. Nejenže si nevytvořili prostředky ke kontrole výroby a distribuce životně nezbytných věcí, ale dokonce si ani neudělali zásoby potřebného minima potravin, léků, propagandistických prostředků atd.

Když dorazili do města, nacionalisté apelovali na rozpuštění šór, avšak bezvýsledně. Později z pozice síly, když se zmocnili strategických bodů, využívali mnohem účinnějších metod vyjednávání a udolávání proletariátu. Ačkoli, jak jsme již viděli, některým šóram dominovaly nebo je silně ovlivňovaly demokratické a nacionalistické postoje, Centrální orgán šór navzdory participaci buržoazních stran a organizací prohlašoval, že je „pro komunismus“, pro „zrušení námezdní práce“ a otevřeně vystoupil proti nacionalistům.

Nacionalisté, jimž se ještě pořád nepovedlo šóry zničit, s podporou a požehnaním intervenčních sil světové buržoazie strukturovali svoji faktickou moc nad městem a kousek po kousku se pokoušeli šór zmocnit tím, že do nich integrovali své militanty a nastolovali v nich své buržoazní vedení. Tehdy se poprvé objevila skupina šór, které byly nacionalistické, sociálně demokratické, populistické a stranily široké lidové frontě proti Saddámu Husajnovi.

V téže době nacionalisté, kteří chtěli otřást silou Centrální šóry, navrhli jednání, která ji měla přivést k tragickému fungování na základě všeobecných shromáždění a demokracie a dostat ji do pozice, kdy nebude schopna přijmout ani jediné revoluční rozhodnutí. Centrála byla rozdělena. Na jedné straně stáli ti, kdo považovali nacionalisty za nepřátele, a proto byli proti veškerému vyjednávání. Na straně druhé stáli ti, kdo přistoupili na vyjednávání a v nichž se soustředila sbírka zmatků a nedůsledností v otázce nacionalismu, takže přejali ideologii široké antibaasistické lidové fronty.

Je jasné, že problém nespočívá v tom, zda vyjednávat, nebo ne. Avšak přistoupit za daných okolností na jednání s nacionalisty o postupu proti baasistům předpokládá nevyslovenou leč nepopíratelnou přítomnost ideologie menšího zla a ve finále frontismu. Fakticky triumfoval „realismus“, což vedlo podstatnou část hnutí k tomu, aby se zřekla svých vlastních zájmů. Od chvíle, kdy se přistoupilo na vyjednávání, nastoupily dva, pro likvidaci autonomie a zájmů proletariátu, rozhodující prvky. Zaprvé, za hlavního nepřítele byl považován Saddám a Kirkúk za zásadní cíl. A za druhé, nutnost prosadit pořádek proti chaosu.

³ V té době nebyl obsazen jen „červený dům“, bezpochyby kvůli vzpomínkám s ním spjatým. V následujících měsících se změnil v ubytování pro rodiny bez domova.

Jelikož proletariát nedokázal nastolit vlastní zákony, začaly se proletářský odpor a dokonce i vyvlastňování nutné k přežití považovat za formu chaosu, a to až do té míry, že se nacionalisté byli schopni prezentovat (a byli vnímáni) jako jediná záruka udržení pořádku. Pešmergové okamžitě začali vynucovat úctu ke kapitalistickému pořádku a buržoaznímu vlastnictví. Zatýkali proletáře, kteří „ukradli“ pytel rýže k jídlu, a diskrétně odzbrojovali izolované proletáře (v té době ještě pešmergové neměli ani sílu ani odvahu zasahovat proti internacionalistickým skupinám).

Zde musíme udělat důležitou odbočku k tématu války, abychom se mohli zabývat Kirkúkem. Nacionalisté od počátku povstání v Sulajmániji pronikali ve velkém počtu do Centrální šóry, ale jejich cílem nebylo podřídit se jí, nýbrž formálně převzít její vedení, a očividně využívali proletáře, kteří poslouchali jejich rozkazy, jako kanónenfuť. Počítali s tím, že pro proletáře je logickým úkolem rozšíření revolty a solidarita s nedávno vzniklými šórami v Kirkúku, ale přitom nacionalisté sledovali zcela jiný cíl. Částečně šlo o to podrobit proletariát strukturované válce při útoku na baasistické pozice ve městě, kde byli tou nejlépe připravenou vojenskou silou, a částečně chtěli sehrát strategickou úlohu v imperialistické válce tím, že obsadí toto naftařské centrum prvořadého významu, čímž by v národním i mezinárodním měřítku zvýšili svůj vyjednávací potenciál. Pro nás to byl klíčový moment v transformaci třídní války ve válku imperialistickou. Od dobytí Kirkúku nacionalisté pod benevolentním dohledem koaličních sil otevřeně jednali s baasisty. Poprvé byli uznáni za důvěryhodnou sílu. A to nejen proto, že teritoriálně kontrolovali tak důležité kapitalistické centrum jako Kirkúk, ale také proto, že poprvé ukázali, že jsou schopni soupeřit s proletariátem o kontrolu nad situací v povstalech městech, a tudíž že jsou efektivní frakcí mezinárodního buržoazního pořádku, jež dokáže kontrolovat proletariát, což byla koncem války hlavní starost koalice.

Samozřejmě, že se některé šóry – třeba šóry s významnou účastí „Komunistické perspektivy“ a dalších internacionalistických militantů – snažily na akci podílet autonomním způsobem, ale nacionalisté rychle získali navrch. Zmocnili se všeho a byli to tedy oni, kdo měli peníze, schůzovní místnosti, nepostradatelné těžké zbraně,

léky a další vybavení pro péči o raněné a tudíž materiální sílu prosadit své rozkazy. Řada internacionalistických soudruhů vyčítala „Komunistické perspektivě“ a dalším skupinám, že se v onu chvíli zcela nerozešly se šórami a že se nadále účastnily výboru. Jednalo se o klíčový moment, v němž se ukázaly programatické slabiny avantgardních skupin tohoto regionu. Jak si následně některé z nich uvědomí, nestačilo definovat kurdský nacionalismus a hnutí šíitských muslimů jako buržoazně sociální hnutí, nýbrž bylo také potřeba správně zhodnotit, zda se mají tyto síly možnost prosadit. Bylo nezbytné konfrontovat se s nimi v dennodenní praktické činnosti stejně jako s baasisty.

Současná situace a vyhlídka: Nové války mezi buržoazií v této oblasti a úkoly internacionalistického proletariátu

Veškeré informace, které v letech 1995/1996/1997/... přišly z Iráku, naznačují, že se materiální, sociální a politická situace proletariátu dál zhoršuje. Příznakem je rostoucí chudoba, izolovanost, represe, neustálá vojenská mobilizace, ozbrojený boj mezi buržoazními frakcemi, násilné verbování a tak dále. Přežít je věcí náhody a každému permanentně hrozí nebezpečí. Každý den jsou proletáři zabíjeni zbloudilými kulkami nebo v konfrontacích mezi buržoazními frakcemi. Abyste přežili, prodáváte svůj nábytek, nádobí, vše, co máte. Problémem však je, že nejsou žádní kupci. Krom toho není nikterak neobvyklé, že pešmergové zodpovědní za udržování pořádku chtějí jeden z prodávaných předmětů a tak zavřou prodejce do vězení, aby jej mohli legálně zkonfiskovat.

V Kurdistanu je situace přímo pekelná: nedostatek potravin, nedostatek vody, prudký úpadek hygienických standardů. Strach z rabování rozpoutal otevřenou válku mezi buržoazními frakcemi – mezi nacionalisty, některými frakcemi VUK a islamisty.

Konflikty mezi Demokratickou stranou Kurdistanu (DSK) a Vlastneckou unií Kurdistanu (VUK) se dostaly do tak výbušného bodu, že Kurdistan se vlastně rozdělil na dva regiony ve válečné pohotovosti. Oba regiony se poprvé v dějinách staly arénou politické rivality. Stejně jako všude jinde i zde vývoj regionalismu představuje sílu dezorganizující proletářský boj. Dnes tedy na jedné straně

Nemůžeme si pomoci, ale musíme učinit historickou paralelu mezi situací v Iráku roku 1991 a událostmi ve Španělsku roku 1936 po vítězství dosaženém 19. července. V obou případech proletářské povstání triumfovalo na části území jedné země, přičemž započalo v jednom klíčovém městě (Barcelona/Sulajmánija) a zbytek země ponechal v rukou „fašistické“ frakce (Franco/Saddám). V obou případech se proletariát ozbrojil a konfrontoval se s „fašistickým“ nepřítelem, přičemž jednal mimo populistické a demokratické organizace a proti nim („komunističtí“ republikáni, sociální demokraté... a obecně celé parlamentní spektrum buržoazie), aniž by dokázal nastolit svoji vlastní třídní diktaturu. V obou případech proletariát zvítězil vojensky, přičemž si vytvořil své vlastní unitární třídní organizace (výbory dělníků, rolníků, vojáků a námořníků – šóry), a jeho vítězství připravovala spiklenecká a avantgardní vojenská činnost revolučních skupin, které vznikly již dlouho předtím („Solidarios“, „Nosotros“... „Komunistická perspektiva“, SKA, SSFA...). Nicméně, v obou případech byl proletariát stejnou měrou neschopen sám se chopit společenské diktatury, takže jej ve chvíli vítězství paralyzovala absence revolučního kursu v tom nejprogramatičtější a nejpraktičtější smyslu slova: nevěděl, kterým směrem se dát. Jasně se sice postavil proti kontrarevoluci v jejich nejotevřenějších podobách, aby ji rozdrtil, ale nedokázal (navzdory všem řečem a praporům) prakticky konat ve prospěch sociální revoluce. V obou případech „fašistický“ nepřítel dál vedl válku a republikánský nepřítel, který profitoval z nedostatku společenské iniciativy proletariátu, něžně hladil proletariát (tak jako můžete hladit prase, abyste je uklidnili, než mu podříznete hrdlo) a přizval jej k jednáním o vytvoření válečné aliance proti „hlavnímu nepříteli“. Prosazování této lidové války, v níž se republikáni a demokraté považovali za spojence (čili imperialistické války), se setkalo s nesmírným odporem proletariátu. V obou případech však byl ve hře ještě další prvek. Ten podnítl významnou frakci většiny proletářských sil, aby se zapojila do boje proti „fašistům“, který okamžitě nabral podobu frontové války (příhodné pro imperialistickou válku a zcela nevhodné pro rozvoj sociální revoluce). Rovněž umožnil republikánům předstírat, že jsou pro vítězství nepostradatelní, a to právě ve chvíli, kdy ve zbytku země posilovali své pozice proti autonomii proletariátu. Tímto prvkem bylo v obou případech město (které bylo z historických důvodů důležitým symbolem). Město, v němž revoluční proletariát vedl zoufalou bitvu proti palebně silnějšímu nepříteli. Ve Španělsku roku 1936 to byla Zaragoza. Kvůli Zaragoze a nekonečné bitvě za její dobytí byl obětován týlový boj proti buržoazní republice a zmarněna velká část těch nejlepších sil – ve smyslu třídní autonomie – proletariátu. V Iráku roku 1991 byl oním městem Kirkúk. Nejenže proletářské šóry poskytly pro vítězství v této bitvě své nejlepší síly, ale také nacionalisté díky této bitvě zaznamenali důležitý pokrok (na frontě i v zázemí) v konsolidaci protisaddámovské fronty.

stojí Során se Sulajmánijí jako „hlavním městem“ a kontrolovaný VUK (Talabání) a na straně druhé Badinán (oblast, z níž pochází Barzáního rodina), kde jsou Zachó a Duhok pod kontrolou DSK. Jediným městem, které souběžně a protichůdně kontrolují obě buržoazní frakce, je Arbil, jenž zároveň tvoří hranici mezi oběma regiony.

Vzájemný boj buržoazie nabírá velmi násilných podob. Obě frakce kapitálu se snaží zmobilizovat proletariát, aby jim sloužil, a zmanipulovat svým směrem veškeré třídní protiklady, které by se normálně vyvíjely proti soukromému vlastnictví a státu. Jeden příklad: po válce mnozí obyvatelé Sulajmánije a dalších měst v oblasti odešli na venkov, kde se usadili a začali zakládat farmy a obdělávat půdu. Tato půda patřila velkým buržoazním rodinám (v tomto případě Barzánímu z DSK), který si teď chce vzít půdu zpátky a vyhnat z ní její uživatele. Někteří se ale nechťeli nechat vyhnat a začali se organizovat a bránit se zbraní v ruce. Boje vedly k mnoha mrtvým na obou stranách. VUK – profitující z této situace – vystupovala jako mluvčí boje proti snahám DSK o vyhánění a na tomto základě ovládla (a/nebo se snažila ovládnout) tento elementární boj za přežití, když se jej pokoušela převést na terén války mezi frakcemi. Nicméně konflikt vyvolal na obou stranách rozpory. Například Talabání se během ozbrojeného konfliktu, kdy pobýval v Holandsku, neodvažoval vrátit do Kurdistánu, protože se bál, že by jej i jeho vlastní vojáci mohli oddělat.

DSK pod záminkou války dva měsíce blokovala cestu do Soránu. Přírodním důsledkem bylo přerušení dodávek do oblasti, obchody se vyprázdnily a lidé umírali hladem. Pohybovat se mezi oběma zónami bylo obtížné a nebezpečné, protože situace zůstávala natolik výbušnou, že lidé ze Soránu již neriskovali cestu do oblasti Badinán a naopak, a to i přestože krátce před tím byla hranice oficiálně otevřena. Byly uzavřeny desítky příměří a mírových dohod, ale konfrontace neustávaly. Oficiálně se počet mrtvých z těchto bitev odhaduje na 2500. VUK napadnul a vyplnil různá ústředí DSK v oblasti Során a ta tak zase činila v Badinánu.

Každodenní život se změnil v noční můru: zatímco přibývalo potyček mezi DSK a VUK, každé tři měsíce se ztrojnásobovaly ceny. Toto peklo dohnalo mnohé lidi, aby se přihlásili k pešmergám a zajistili si tak přísun potravin a peněz třikrát nebo čtyřikrát do měsíce, ale také povolení ponechat si v držení zbraně – zbraně, které těmto pešmergům – pokud je nepoužívají proti vlastním důstojníkům – umožňují bránit své vlastní životy.

Již po nějakou dobu nejsou DSK ani VUK schopny kontrolovat vlastní jednotky. Ty se staly autonomními a aby přežily, zavádějí zákon džungle: vymyslely si nové daně a oddávají se všemožnému vydírání ve jménu své organizace, aniž by ji o tom informovaly. A tak v Arbilu za plného denního světla pešmergy vyplnily obchody, které neměly nic společného s oficiální politikou DSK nebo VUK. Stala se z toho běžná praxe a lidé musí bránit své domovy se zbraní v ruce.

Nicméně, když byly na březen 1995 vyhlášeny volby, snažily se obě hlavní buržoazní frakce v Kurdistánu reorganizovat před očima nepříteli své jednotky. Zároveň se snažily zlepšit své vztahy se západní buržoazií a soupeřily o podporu amerického ministerstva zahraničí, ale také různých složek západního vojenského aparátu. Obě strany oscilovaly mezi agresivní a mírovou politikou podle své schopnosti kontrolovat proletariát a podle stavu svých vztahů se silami světového imperialistického řádu. Takže Barzání v jednu chvíli prohlašoval, že je pro mír, opětovné spojení rodin, úctu k obchodu a pro dosažení kompromisu, jenž by umožnil konání voleb, čili se zdálo, že je pro kurdské národní usmíření. Ačkoli

Talabání měl nad svými jednotkami ještě menší kontrolu, nepochybně docenil neschopnost buržoazie (buržoazie, jež spatřovala možnost společenského smíru pouze ve své vlastní repolarizaci a ve válce) jasněji nabídnout životaschopnou alternativu k proletářskému boji a prezentoval se tedy spíše jako stoupenec vojenského řešení, a to jak ve vztahu k Barzánímu tak k baasistům. Otevřeně mluvil o vojenské ofenzívě a obsazení Kirkúku. Jak jsme ale konstatovali již několikrát, bylo by absurdní hovořit o jedné z frakcí buržoazie jako o agresivnější, militarističtější či imperialističtější než ty ostatní. Militaristický a agresivní je kapitál a obecně vzato frakce, která je vojensky nejsilnější dosáhne na příslušném terénu nejlepších výsledků a snaží se, aby ta druhá vypadala jako nejmilitarističtější (jako tomu bylo za „druhé“ světové války). Není žádným velkým překvapením, že se frakce, jež uskutečnily kvalitativní skok ve vzájemném nepřátelství, ocitly na mezinárodní úrovni v poměrně izolaci a dostaly se do strategického oslabení, kdy nedokáží kontrolovat své vlastní síly a prosadit své zájmy. (Navzdory nejruznějším drbům, že toho či onoho „podporuje CIA“, lze jen obtížně zjistit, kdo se s kým vlastně spojil a zapletl, protože vše obestírá nejvyšší utajení.)

Hlavními perspektivami, které kapitalismus v regionu dále nabízí jsou místní války, blokády, hlad a státní terorismus. Všechny frakce buržoazie, ať už islamisté, nacionalisté, baasisté nebo kdokoli jiný, zapřísahávaly obyvatelstvo, aby nechalo na pokoji nákladáky plné zásob přijíždějící z Turecka a každý den směřující přes Kurdistán do Bagdádu. Je jedině logické, že se spojily, aby připravily proletariát o veškerý majetek, včetně toho nezbytného k přežití. Naštěstí se ale vždy najdou proletáři, kteří na takové příkazy kašlou a postaví se proti posvátnému soukromému vlastnictví. Následující příkladný příběh se skutečně stal a datuje se do roku 1993. Nedařilo se od Sulajmánije, na silnici, která vede poblíž jedné odlehle čtvrti, bylo přepadené a vyrabováno několik zásobovacích nákladů. Ve snaze zastavit tato přepadení vyslaly úřady několik delegací pověřených obnovením dialogu, který by ukončil rabování. Jeden po druhém všechny pokusy selhaly. Pak organizované složky, které ona vyvlastnění prováděly, zašly ještě o krok dále a prohlásily, že od daného dne budou za účelem svého přežití systematicky zabavovat jeden z každých tří kamionů. Nacionalisté ze Sulajmánije poslali jednoho ze svých nejpobornějších vůdců, jenž se vyznamenal v boji proti baasistům. Jeho posláním bylo nalézt s lidmi z oné čtvrti nějaké řešení. Když tam vystoupil, obklopen osobní ochrankou, stříleli na něj. Jeden z jeho strážců přišel o život, další dva byli zraněni a čtvrt' dál drancovala jeden kamion ze tří, aby měla z čeho žít.

Přepady nákladních automobilů, odnášení zásob ze skladů, vyvlastňování v obchodech a další formy rabování spolu se sociálními explozemi, útoky na místní činitele, vyvlastňování humanitárních organizací, stávkami a násilnými demonstracemi jsou ještě dnes běžné. Po celé oblasti rovněž operují ozbrojené bandičky, které napadají majetek buržoazie.

Pro skupiny militantů definované internacionalismem začala již před nějakou chvílí doba rozkolů, bilancování, nového sblížení, objasňování atd., výsledkem čehož jsou permanentní změny, které nelze shrnout. Tak například fúze, z nichž se zrodila Dělnická komunistická strana, probíhaly na základě důležitých programatických odmítnutí ze strany struktur a frakcí těch organizací, které k sobě do té doby měly blízko a nedokázaly nabídnout revoluční alternativu k imperialistické válce, rozvíjející se mezi frakcemi kurdských nacionalistů – jejich schůzovní místnosti se vyprázdnily a militanté těchto skupin se rozprchli.

Ke stále obtížnějšímu veřejnému vystupování, neustálé nejistotě při cestování a rozpadu komunikací se přidává potřeba bilancovat a sebekriticky zhodnotit četné chyby. Nejzajímavější jádro revolucionářů s nejinternacionalističtějšími perspektivami věnuje v této fázi své nejlepší síly tvorbě a realizaci bilance boje, teoretické diskuse, ale také nelehkému úkolu udržet si mezinárodní kontakty. Je jasné, že se v tomto procesu skrývá i rozptýlení, izolace, ztráta kuráže a dezorganizace. Řada soudruhů se snaží region opustit (což je značně složité, protože těm, kdo unikli represivním silám nacionalistů v Kurdistánu, se nedaří „zmizet“ v sousedních zemích – v Turecku a Íránu stačí, že jste „Kurd“, a již vás policie považuje za podezřelého a za rozvraceče). Ani to však hrstce soudruhů nebrání, aby zůstali ve spojení a zajistili pokračování stále významného úkolu publikovat manifesty a revoluční pojednání proti válce (zejména skupina „Proletářský boj“, bývalá „Skupina komunistické akce“ ale i naši místní soudruzi z IKS). Přes všechny falzifikace a provokace, jejichž jsme byli terčem, se jim v regionu povedlo uvést ve známost teze a postoje naší skupiny, a to kurdsky i arabsky.⁴

Nakonec je třeba zdůraznit kritickou situaci internacionalistických soudruhů v oblasti. Kritickou kvůli chudobě, obtížnému provádění jakékoli činnosti, komunikování, vzdorování ozbrojení, ale také kvůli obtížnému vyjadřování revolučního a internacionalistického řešení, které jde proti polarizaci postavené na nových válkách mezi buržoazií.

Sami tito soudruzi nás vyzývají, abychom jednali. Musíme přistoupit k internacionalistické činnosti proti naší vlastní buržoazii, ať se nalézáme kdekoli. S maximálním úsilím musíme rozšiřovat tento mimořádný příklad, který poskytl proletariát v Kurdistánu, když rozložil armádu, zabíjel vojáky, vrahy a mučitele. Buržoazie celého světa je odhodlána skrývat, co se stalo v březnu 1991 v Iráku, protože se třese hrůzou při představě, že by se to mohlo přihodit i kdekoli jinde.

Naším úkolem je dělat vše pro rozvoj revoluce na celém světě, abychom buržoazii zabránili v izolování boje do jedné země – jak činila v minulosti – a my tak mohli kvantitativně i kvalitativně zajít dál, kde bude proletariát všech zemí bojovat proti své vlastní buržoazii a ničit její bašty, vyhazovat do povětří policejní stanice, otevírat věznice, likvidovat armádu a policii, popravovat mučitele, a především, kde vezme do rukou komunistickou revoluci, chopí se veškeré moci ve společnosti a všech výrobních prostředků, aby zničil námezdní práci, komodity, společenské třídy, stat... a konečně aby vymazal tento vězeňský svět chudoby, mizérie, válek... a ustavil skutečnou CELOSVĚTOVOU LIDSKOU POSPOLITOST. ★

⁴ Jménem Internacionalistické komunistické skupiny se rozdávala pojednání a v rozhlasu i televizi se mluvilo o našich postojích, přičemž se předstíralo, že podporujeme nějakou stranu ve volbách či jsme jaksí pro národní sebeurčení. Všechny tyto postoje jsou ale naprosto protichůdné k našim programatickým tezám, takže není pochyb o tom, že cílem daných obvinění bylo šířit pochybnosti a zmatek. Naši soudruzi mají informace naznačující, že v některých případech se šíření těchto falzifikací přímo účastnily významné nacionalistické postavy, vylození nepřátel (programově i osobně) internacionalistických militantů.

Čtěte také

Tahle společnost nám nabízí jen boj o holé přežití, kde nejsme nic víc než pracovní síla a spotřebitelé. Jen se to celé balí do krásných řečí o hodnotách slušného občana a potřebách vlastní a ekonomiky, do módních trendů a bezduchých životních stylů, které na nás dennodenně chrlí média, politici, vědci, celebrity... Jsou snad značkové hadry, nové mobily a plazmové televize, auta na leasing a bydlení na hypotéku, páteční mejdany, televizní show a rodinné idylky v nákupních střediscích dostatečnou náhražkou za opravdu lidský život? Je tohle vše, po čem skutečně toužíme a co reálně potřebujeme?

1. PRO NÁS NE!

Nemáme žádné velké majetky a podniky, které by na nás vydělávaly, a tak musíme chodit do práce. Prodáváme svůj čas a energii, svoji pracovní sílu, třídě buržoustů, která vlastní výrobní prostředky. Svoji práci směňujeme za mzdu, za kterou můžeme nakoupit to, co potřebujeme k přežití a co jiní vyrobili stejnými pracujícími lidmi, jako jsme my. Ať si vyděláme, kolik chceme, jakmile výplatu utratíme, musíme nakusat zase zpátky do práce. Naše práce uvádí do chodu celou společnost a ekonomiku: továrny, supermarket, kanceláře, nemocnice, stavby... Jsme třída proletářů, a proto se bouříme!

2. PROTI NÁMEZDNÍ PRÁCI

Práce je nám odcizená, protože doba, po kterou pracujeme, nám nepatří, není zcela naší součástí – je především prostředkem jak se dostat k penězům. Protože svoji práci prodáváme jako zboží jednotlivým šéfům i buržoazii jako celku, jsou to oni, kdo ji kontroluje, komu náleží a kdo z ní má skutečný prospěch. My jen musíme pracovat tak dlouho a tak rychle, jak se po nás chce. Bojujeme tedy proti námezdní práci, která je základem našeho vykořisťování a celého kapitalistického systému.

3. PROTI VOLNOČASOVÉ TOVÁRNĚ

Nepracujeme, abychom bezprostředně uspokojili své potřeby nebo potřeby celého lidstva. Životní potřeby nám zprostředkovávají mzdy – peníze, protože odcizené jsou nám i produkty naší práce, které patří buržoazii. Odcizená je nám celá společnost: vztahy, na nichž stojí, její struktury, instituce, bohatství i vědění. Diktatura kapitálu tak panuje i mimo práci. Volno, na které se těšíme, je její součástí. Je to kapitál a ne my, kdo určuje, jak jíme, milujeme, bydlíme, cestujeme, bavíme se... Proto bojujeme proti kapitalistickým společenským vztahům jako celku, který nás uzavírá do obrovské továrny, kde jsme jako dojně krávy v každém okamžiku našich životů.

4. PROTI KAPITALISMU

Naše práce je zboží jako žádné jiné: jediné má schopnost vytvářet hodnotu novou a větší, než je jeho vlastní. Šéfové nás všechny vykořisťují, neboť nám platí jen za naši pracovní sílu a všechno, co jsme vyrobili navíc, je jejich nadhodnota a zisk. Zisk se reinvestuje do výrobních prostředků, do produkce nového kapitálu, což je všechno majetek, který buržousti kontrolují, vlastní a prodávají. Kapitál je naše mrtvá práce vtělená do věcí. Je to náš čas a energie, které jsme zabilí v práci, ne proto abychom uspokojili lidské potřeby, ale proto abychom vytvářeli komodity. Jediným cílem kapitalistického výrobního způsobu je mít zisk a rozmnožovat kapitál. Lidské potřeby jsou zcela druhořadé a výroba je „uspokojuje“ jen do té míry a takovým způsobem, který slouží expanzi kapitálu. Proto byl i Sovětský Svaz a jeho satelity kapitalistický, proto je v současnosti stále kapitalismus v Severní Koreji, Číně nebo na Kubě. Kde je námezdní práce je nevyhnutelně i kapitál a nic na tom nezmění ani háv „marxistické“ ideologie, reorganizace buržoazie skrze politickou stranu a stát a její snahy (bez trvalé šance na úspěch) deformovat kapitalistické zákonitosti trhu, konkurence a hodnoty.

5. PROTI DEMOKRACII, STÁTU A BURŽOAZNÍ POLITICE

Demokracie je vlastní podstatou kapitalistické společnosti a nikoli jen jednou její politickou formou. Atomizování občanů, kteří dosahují umělé jednoty skrze separovanou sféru národní politiky, jsou společnou charakteristikou parlamentních, stalinistických, fašistických nebo třeba islamistických států. Ty jsou organizacemi buržoazie jako třídy, které vyrůstají ze společenských vztahů třídní společnosti. Proto je revoluční boj proletariátu protidemokratický a protistátní a nemá co do činění s buržoazní politikou, politickými stranami (ať jsou levicové nebo pravicové, parlamentní nebo mimoparlamentní, legální nebo zakázané), volbami a politickými převraty.

6. PROTI ODBORŮM A LEVIČÁCTVÍ

Třídní odbory (v opozici ke „stávkokazeckým“ odborům přímo zakládaným buržoazií) již dávno nejsou organizacemi dělnické třídy. Staly se součástí kapitalistického státu, institucí pro organizování prodej pracovní síly a udržování sociálního smíru. Jako takové musí být zničeny a nikoli reformovány. Slabiny a porážky hnutí naší třídy daly a dávají vzniknout mnoha proudům levičáctví, které hrají úlohu historické sociální demokracie. V časech revoluce vždy představovaly poslední útočiště a pevnost kapitálu, protože neusilují o zničení kapitalismu, ale o jeho radikální reformu. Proto komunističtí proletáři bojují proti všem podobám takového levičáctví: stalinismu, trockismu, maoismu, mnohým variantám anarchismu, antiglobalismu, protiimperialistickým hnutím „třetího světa“...

7. PROTI JEDNOTNÝM FRONTÁM

Jsme proti všem jednotným frontám s „pokrokovými“ politickými frakcemi buržoazie a proti všem kontrarevolučním ideologiím, které kolem těchto front vznikají: antifašismus nebo třeba národní osvobození... Všechny vedou k obraně jedné podoby kapitalistické diktatury proti druhé, „menšího zla“ proti „většímu“, tj. k zachování kapitalistické diktatury coby celosvětové totality. Vedou k boji za kapitalismus s „lidskou tvář“, ale vždy podřívají revoluční proletariát a vedou k jeho porážce.

Pouze přímá třídní akce může vzdorovat destruktivní konkurenci mezi proletáři, jež je podporována rasismem, fašismem a nacionalismem. Pouze komunistická revoluce je alternativou vůči všem podobám kapitalismu.

8. PROTI ÚTLAKU, NACIONALISMU A VÁLCE

Všechny formy útlatku starší než kapitalismus sám – třeba na základě pohlaví, sexuální orientace, etnické nebo náboženské příslušnosti – nebyly zrušeny, ale staly se součástí kapitalistického vykořisťování a dělby práce. Žádná podoba útlatku neexistuje vně kapitalistických společenských vztahů a může být odstraněna pouze spolu s nimi v procesu komunistické revoluce. Ideologie, které nám, proletářům, podsouvají pozitivní identitu pracujících, ženy, domorodce, cizince, „privilegovaného“, či „vyloučeného“ slouží k tomu, abychom se v konečném důsledku vnitřně ztotožňovali s kapitalistickým systémem. Pouze bojová dynamika proletariátu představuje proces negace všech těchto identit poslušných občanů. Proto se proti nim proletariát staví stejně, jako se staví proti národu, vlastní a nacionalismu. Proti „sociálnímu míru“ v národních státech i válce mezi nimi prosazujeme třídní válku proti naší vlastní buržoazii, tedy revoluční defetismus.

9. ZA PROLETÁŘSKÉ SPOLČOVÁNÍ SE

I přes své meze dnes skutečné boje proletariátu obsahují semínka komunismu, tj. hnutí za zničení současného stavu věcí. Dnes tedy podporujeme třídní boje a vytváření proletářských buněk, kroužků a sítí na podvrátném základě – tedy boj a sdružování se mimo odbory, politické strany a ostatní struktury buržoazního státu a proti nim. Právě z bojů tohoto druhu se rodí masové proletářské hnutí, které se dá na cestu propojení proletariátu – vykořisťované třídy v současné společnosti – s příštím stavem věcí.

10. ZA KOMUNISTICKOU REVOLUCI

Jen v procesu dynamiky revolučního proletariátu dojde ke změně poměru sil mezi proletariátem a buržoazií. Pouze tak se otevře prostor pro kvalitativní skok v třídním uvědomění, dláždící cestu pro násilné svržení vládnoucí třídy a rozhodující rozřešení třídních protikladů. Ale pouze pokud proletářské hnutí bezprostředně, prakticky a vědomě nastoupí cestu směrem ke skutečné lidské spopolitosti dosažené prostřednictvím revoluce. Aby revoluce nezemřela, musí rozhodně čelit kontrarevoluci, jež okamžitě zneužívá slabin uvnitř naší třídy proti nám.

11. ZA DIKTATURU PROLETARIÁTU

Proces bojové dynamiky revolučního proletariátu směrem k násilným povstáním a třídní revoluci nastoluje pro stále větší množství proletářů vědomou volbu mezi komunismem a kapitalistickým barbarstvím: vykořisťováním, krizí, válkami, ekologickou katastrofou. Čím jasnější se tato volba stává, tím více je proletariát schopný uskutečňovat v revoluci svoji společenskou diktaturu proti námezdní práci, hodnotě, směně, penězům, státu. To znamená celosvětovou diktaturu lidských potřeb proti kapitálu a revoluční teror proti buržoazním silám.

Diktatura proletariátu znamená zrušení panujících společenských vztahů: odstranění námezdní práce, rušení zbytečných profesí a výroby, odstranění směnných vztahů ze všech aspektů našich životů, zrušení ekonomiky a produkce pro zisk a podřízení všech výrobních sil lidským potřebám a potřebám světové revoluce, zánik rozdílu mezi prací a volnem, městem a venkovem a všech dalších separací, násilné zničení státu a jeho nahrazení orgány revoluční sebeorganizace proletariátu, toto všechno se s triumfem revoluce mění v globální lidskou spopolitost. Skrze tento historický revoluční proces proletariát (jakožto poslední existující třída) ruší sám sebe a celou třídní společnost a plně rozvíjí celosvětovou lidskou komunitu.

12. O REVOLUČNÍ ORGANIZACI

Revoluční organizace vyrůstá a nabývá konkrétních forem přímo z třídního boje, neboť proletariát je k tomu historicky nucen. Revoluční organizace svojí bojovou aktivitou vytváří podmínky pro centralizaci revolučních elementů, které jsou v dobách nepřítivního poměru sil nepočtené a bezvýznamné, a neuvědomlejších a nejradikálnějších složek proletariátu. Revoluční organizace není ani předobrazem budoucí organizace společnosti, ani rigidní a věčnou strukturou. Pouze hraje zásadní úlohu v procesu historické centralizace revoluční dynamiky, jenž se materializuje jako strana proletariátu, tj. komunistická strana. Co tuto stranu odlišuje od různých samozvaných předvojů, je to, že nemá žádný jiný program než její třída coby historický subjekt a proto je centralizací tohoto programu, představuje směřování revolučního boje celé třídy.

13. CO DĚLAT?

Prohlubovat, hájit a propagovat historický program proletariátu za svržení vládnoucí třídy prostřednictvím povstání s cílem zažehnutí revoluce za odstranění třídní společnosti. Na základě poučení z minulých a současných bojů proletariátu vyjasňovat obsah revolučního přerodu společnosti, komunistické revoluce. Propagandou, agitací a aktivním zapojením zviditelňovat, podporovat a pobízet všechny tendence v dnešních bojích, které mohou napomoci k rozvoji revolučního vědomí a bojovného ducha v naší třídě, ke vzniku radikálních proletářských sdružení. Odhalovat a kriticky pojmenovávat překážky, ať už ideologické nebo praktické, v dnešních třídních hnutích, jež blokují cestu ke vzniku otevřeně třídní konfrontace, tj. otevřeného revolučního konfliktu mezi třídami. Centralizovat militantní proletáře, kteří se snaží organizovat na základě revolučního programu a vytvářet efektivní bojovou strukturu pro komunistické militanty. Z úrodné půdy sociálních protikladů a dynamiky třídního boje efektivně prosazovat, podněcovat, organizovat a koordinovat uskutečnění budoucího násilného povstání coby rozhodujícího momentu v celé nadcházející komunistické revoluci.